

Catalunya és un país normal?

CONCULCACIONS (115)

Al meu entendre aquesta pregunta té diverses respostes segons l'anàlisi que es faci. Primer de tot m'atreviré a afirmar que Catalunya és un país normal i aquest és el nostre deliri, provocat per la reiterada negació de la nostra dignitat, per part de qui no hi té cap dret. Catalunya tot i reconèixer que ha estat molt devaluada de manera completament transgressora, per part dels estats espanyol i francès, conserva encara suficients elements importants pels quals es pot considerar que és un país que encara manté la seva personalitat com a tal. És per aquesta manera de entendre la situació actual de Catalunya, que els catalans ens podem permetre contra les dèries espanyola i francesa, continuar confirmant que ho som i que mantenim les prerrogatives fonamentals, com són una valuosa història clarament identificadora, una llengua pròpia prou prestigiosa, una cultura que a través de bastants segles ha mantingut un alt nivell, en el camp literari, en la filosofia, en poesia i un lideratge polític que li ha permès aportar al nostre món una sèrie d'oportunitats com són, un primer Parlament, la Llei de Pau i Treva i la mateixa descoberta d'Amèrica, després distorsionada completament pels castellans o espanyols.

Aquest darrer fet és fruit no sols de la personalitat de Colom, sinó d'un important lideratge, per exemple en el camp de la navegació, del coneixement geogràfic i cartogràfic, terrestre i marí que molts altres països envejarien posseir i que alguns com la mateixa Espanya se n'han beneficiat de manera completament il·legítima i a més n'han tret uns rèdits a través del mateix robatori i una extrema crueltat, per aconseguir de sostreure d'aquells territoris, vaixells i vaixells d'or i plata. No sabem quina hauria estat una actuació catalana, però el que si és clar és que tota l'atrocitat i salvatgeria que els espanyols varen posar en evidència, no és imputable a Catalunya, i segurament que els catalans no hauríem actuat d'una manera tan rastrera ni abusiva com els autors de tot aquest episodi.

La conducta catalana no va quedar involucrada en la barroera actuació espanyola, cosa que no ens treu en absolut cap mèrit com a país, tot el contrari, ja que el fet d'haver esdevingut també nosaltres víctimes i perdedors de totes les guerres contra aquests ocupants i transgressors permanents de les lleis naturals de convivència entre països, no justifica que haguem perdut la condició de nació.

Considerats, encara que de manera molt esquemàtica els fets anunciats, no podem pas dir que Catalunya hagi perdut cap de les qualitats essencials que configuren un país com cal.

Una consideració diferent d'aquests fets i altres que no citem, consisteix en valorar la situació actual del nostre país com la d'una nació completament desnaturalitzada perquè no pot exercir amb llibertat la seva projecció, sense la intervenció principalment, d'aquest dos estats que s'han apoderat de la nostra capacitat de decisió i en aquest sentit és just reconèixer que hem de lluitar amb gran decisió, per superar un camí farcit d'enfarfegaments i certament llarg, per tal d'assolir la plena sobirania que no gaudim encara.

Mentre siguem capaços de mantenir la consciència de nació catalana, existirà un problema amb els nostres ocupants, per causa de la seva obsessió en mantenir-nos sota el seu poder fins a destruir definitivament la nostra identitat. La identitat nacional que els catalans no estem disposats a renunciar. De la mateixa manera que un home és lliure encara que estigui empresonat, Catalunya no deixa d'esdevenir una nació lliure encara que uns inquisidors pretenguin furtar-li la seva natural identitat, precisament intentant trencar-li aquesta condició.

No podem parlar d'autèntica democràcia, en el nostre país, fins que aconseguim que se'ns respecti com a tal i guanyem de nou l'anhelada llibertat i independència, supeditada a cap país foraster. Si els tibetans, els kurds, els escocesos, els occitans, els catalans i tants altres estem amb greus contradiccions imposades per tercers, vol dir que tot el tema de la democràcia està encara poc desenvolupat i reconegut, mentre continuïn tenint major permanència els valors dominadors de poder i el seu domini, sobre els drets naturals i corresponents llibertats d'alguns pobles.

És un problema pendent, entre d'altres que en el món actual està esperant trobar una justa resposta. Per tant els catalans tenim alguna cosa important a dir-hi. La nostra dinàmica actual és encara molt feble en aquest sentit, massa, donada la dimensió del problema. Es tracta de restituir una autèntica democràcia que privi als usurpadors de la llibertat d'exercir aquest privilegi tan escandalosament, tan inhumà i tan contradictori amb el progrés del que anomenem en alguns cassos irresponsablement una societat democràtica.

Catalunya té suficient entitat per aportar un paper important en un dels problemes més rellevants del món actual. Hi ha encara molts conflictes pendents, que estan provocats directament per les intoleràncies entre els humans, que fan referència al dret de la llibertat per a tots els col·lectius d'aquesta terra. Evidentment no és l'únic problema de la nostra època, però és un dels més rellevants i que mereix una teràpia que de moment encara no se'n veuen unes vies de solució prou clares. Hem de reconèixer però que hi ha un testimoniatge important en aquest sentit, per part de països que en aquests darrers temps han assolit la llibertat, i per tant el camí comença ha estar fressat. Cal caminar decididament seguint les passes que ens han de portar a la independència d'Espanya i França.

Claudi Romeu, 29 de març del 08